

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Exercitationem hujusmodi Christiano homini non esse negligendam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPVT XXIV.

De pia compassionis affectu erga Christum patientem exercendo.

§. I.

Exercitationem huiusmodi Christiano homini non esse negligendam.

Sincera atque intima erga patientem Redemptorem nostrum sympathia aut compassionis affectus, non potest illi non esse acceptissimus, ut qui indicium sit anime bene compositae, & si nondum Christum perfecte amantis, at saltem ad ejus amorem inclinatae atque propensa. Quapropter & istud officij sibi jucundissimum esse, ipse non semel revelare dignatus est; illudque acceptare videtur, perinde atque si, inter dolores passionis suae, ei quidpiam obtulisset solatij, aut inter eos re ipsa fuisset, qui pia quadam condolentia praesentes ipsius cruciatus miserabantur: de quorum utique paucitate querentem audimus per Prophetam: *Sustinui, qui simul contristaretur, & non fuit; & qui consolaretur, & non inveni.* Quemadmodum e contra absque ullo doloris aut misericordiae sensu acerbos Domini cruciatus recogitare, hominis est (ut mollissime dicam) erga suavissimum Dominum, amantissimumque Redemptorem, minus quam par esset, propensi.

Securius certe pronunciat S. Bonaventura; eam animi duritiam, aut circa Christi passionem (ut ipse appellat) insensibilitatem eapropter inculans, quod sit indicio, eum qui sic affectum se sentiat, aut Christi omnino non esse membrum, aut membrum profecto mortuum esse. *Si enim (inquit hic S. Doctor) non sentis dolorem capitis: quomodo es unum cum ipso? aut si membra mortua & insensibilia sumus; quid?*

Psal. 68.

P. 1. Stim. c. 4. & p. 2. c.

quid?

quid restat, nisi ut de corpore excidamur? Et rursus: Cori videtur, quod, tanquam membra putrida, jam sumus excisi a capite nostro, quia ipso vulnerato, ejus vulnera non sentimus. Tum subdit exclamans: Heu! heu! Domine mi, quare me fecisti, si non debeo tibi esse conjunctus? aut, si tibi sum conjunctus, quare non sum tecum pariter vulneratus? Hæc Bonaventura: quod item argumentum paucis proponit S. Laurentius Justinianus, in lib: de casto connubio, cap. 23. extremo.

Ergo cujusque nostrum magni interest, istum teneris pietatis affectum in se persentiscere; aut si eum in nobis non experimur, ad eum nos identidem per Dominicæ passionis meditationem exercere.

Neque verò id erit difficile, amabilem Jesum paulò tentius contemplanti, aut inter immites carnificum manus densis conscissum vulneribus, suòq; innatantem sanguine; aut bajulantem sibi crucem, & sub indigno pondere miserè fatiscentem; aut suo jam suffixum patibulo, membrisq; in eo crudeliter distentis atq; distractis, inter summos angores expirantem; aut demum arbore infelici detractum, & in mortæ parentis gremio, exanimem, exanguem, lividum, vultu pallente, corpore lacero, dissoluto ac fluxo, jacentem.

Orat. de De-
à t. Filij.

Aff. 4.

Adv. Jude.
c. 11.

Nam si Gregorius ille Nyssenus, ad solum imaginis aspectum, in qua oculis subijciebatur præclarum Abrahami facinus, unigenitum suum dilectissimum, Deo ita jubenti sacrificare satagentis, sic intimis afficiebatur sensibus, sibi ut à fletu temperare non posset; uti ipse de se scriptum reliquit, atque in Nicæna 2. Synodo est annotatum; tamen hæc non nisi rudis & imperfecta erat adumbratio Christi, (prout loquitur Tertullianus) in victimam concessi à Patre: quid non in animo Christiani hominis efficiet. fideli commentationi subjectus, & vivâ imagine figuratus Dei Filius, vera illa & eximia hostia, non jam solâ animi destinatione, sed re ipsâ & cœde verissima, pèrque acerbissimos cruciatus,

in ara crucis, aeterno Patri nobis placando propitiandóque immolata. Ad quod tamen proderit observasse, quæ jam subiicimus.

§. 2.

Nonnulla ad eum affectum in nobis excitandum
adjumenta.

Primum. Ut in Christi cruciatibus commeditandis, studeamus eos, non velut pridem præteritos, eóque remotos à nostris sensibus, sed tanquam recentes atque præsentis, adeóque velut sub ipso aspectu nostro etiamnum positos, intueri. Sic enim ad sensus meditantis commovendos, & (quod nunc nominatim agimus) piæ compassionis affectum concipiendum, majorem vim habet mysterij propositi contemplatio. Quemadmodum etiam de S. Francisco, S. Birgitta, B. Angela, aliisque à nobis antea in loco memoratum, est: ex quo illis Christi crucifixi viva quædam atque expressa species est objecta divinitus, exinde eam assidue veluti præ oculis habuisse; eaque gratiâ nunquam sine lacrymis, Christi patientis recordari potuisse. Eamque subinde teneritatem, induit cor contemplantis, ut ad solam vocem aut nomen, passionis Dominicæ, illico vulneretur medullitus: veluti de anima Christum amante, scripsit loco citato S. Laurentius Justinianus: *Quoties in ipsius insonuerit auribus dilecti sui de casto concruciatu passionis & opprobria crucis, toties mucronis vulnere transfigitur doloris.*

Secundum. Proderit proinde ex forma alibi à nobis præscripta, eorum Christi amicorum, qui vel patienti ac morienti adfuerunt, vel mortuo obsecuti sunt, personas ac sensus in se transferre. Quo modo possumus, exempli causa, nunc juxta crucem cum DEI Matre, merore ac dolore confixi stare; nunc cum Magdalena ad crucem ipsam procumbere, complecti crucifixi pedes, & stillantis amoris gut-